Nir;ausm\ 0wKwrsm;r b0'ó eEi 0wKwzew;r

အေးအေးပိုင်[1]

pmwr;tus0;

ဤစာတမ်းသည် ငြိမ်းကျော်၏ ‘ကိုငှက်ရိုးနှင့်... သနပ်ခါးလူးခြင်း’ ဝတ္ထုတို စာအုပ်တွင် ဝတ္ထုတို (၁၁)ပုဒ်ရှိသည့်အနက် ‘မှားယွင်းသွားကြောင်းပါခင်ဗျာ ’နှင့် ‘သုသာန်၌သနပ်ခါး လူးခြင်း’ ဝတ္ထုတို (၂)ပုဒ်ကို အလေ့လာခံအဖြစ် လေ့လာတင်ပြထားပါသည်။ ထိုသို့ လေ့လာ ရာတွင် ဝတ္ထုတိုများတွင် ထင်ဟပ် နေသော ငြိမ်းကျော်၏ ဘဝဒဿနနှင့် ထိုဘဝဒဿနကို စာဖတ်သူထံသို့ရောက်အောင်ပေးပို့ရာတွင်ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ချင်းအလိုက် အသုံးပြုသော ဝတ္ထုတို ဖန်တီးမှု အတတ်ပညာများကို အဓိကထား၍ လေ့လာတင်ပြထားပါသည်။

သော့ချက်ဝေါဟာရများ – ဘဝဒဿန၊ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ဆောင်၊ ကာလဒေသနောက်ခံ၊ ဖန်တီးမှုအတတ်ပညာ

e'ge;

စာတစ်ပုဒ်ကို ရေးဖွဲ့ရာတွင် စာရေးသူသည် စေတနာရည်ရွယ်ချက်ကို အခြေခံရသည်။ ထိုစေတနာ ရည်ရွယ်ချက်မှာ စာရေးသူက စာဖတ်သူအား ပေးလိုသောသူ၏ ဘဝဒဿနအမြင် တစ်ခုခု ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထိုဘဝဒဿနကို စာရေးသူသည် သူ၏ဘဝ အကြားအမြင် အတွေ့အကြုံတို့မှ ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘဝအကြားအမြင် အတွေ့အကြုံတို့ကို နှလုံးသားဖြင့် ခံစားရာမှတစ်ဆင့် ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ၏ လောကအမြင်၊ ဘဝအသိဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ မိမိရရှိထားသော ဘဝဒဿနများကို စာဖတ်သူတို့အား ပြန်လည်ဖြန့်ဝေလိုသော စေတနာ ရည်ရွယ်ချက်သည် ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်သို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင် ရာတွင် စာရေးသူသည် စာပေအဖွဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တစ်မျိုးကို အသုံးပြုရပါသည်။ စာရေးသူ၏ ခံစားမှုအတွေးအသိမှ ရလာသော ဘဝဒဿနကို စာဖတ်သူတို့အား တင်ပြရာ၌မူ သုတစာပေထက် ရသစာပေကို ပို၍အသုံးပြုလေ့ရှိပါသည်။ ငြိမ်းကျော်သည် သူ၏ ဘဝဒဿနများကို ဝတ္ထုတိုများ အသွင်ဖြင့် ဖန်တီးယူရာတွင် စာဖတ်သူတို့၌ ရသခံစားမှု ဖြစ်ပေါ်စေရန်နှင့် ဘဝဒဿနကို ရရှိစေရန် စာရေးသူက စာဖတ်သူတို့အား ပေးလိုသော စေတနာရည်ရွယ်ချက် သို့မဟုတ် ဘဝဒဿနသည် စာဖတ်သူထံသို့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သိမြင်ရောက်ရှိရန်မှာ အနုပညာဂုဏ် မြောက်သည့် ဝတ္ထုတို ဖန်တီးမှု အတတ်ပညာကို အသုံးချ နိုင်စွမ်း ရှိရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာတမ်းတွင် ငြိမ်းကျော်၏ ဝတ္ထုတို (၂) ပုဒ်ကို ရွေးချယ်ပြီး ဖန်တီးမှု အတတ်ပညာ သဘောများကို လေ့လာတင်ပြ ထားပါသည်။ ဝတ္ထုတို (၂) ပုဒ်မှာ ‘မှားယွင်းသွား ကြောင်းပါ ခင်ဗျာ’နှင့် ‘သုသာန်၌ သနပ်ခါးလူးခြင်း’ တို့ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ချင်းကို လေ့လာတင်ပြ ရာ၌ စာရေးသူ တင်ပြလိုသော ဘဝဒဿနသည် ကွဲပြားခြားနားသကဲ့သို့ အသုံးပြုသော အတတ်ပညာများမှာ တူညီသည့် အချက်များလည်းရှိ၍ ကွဲပြားသည့် အချက်များလည်း ရှိနိုင် ပါသည်။ အချို့ဝတ္ထုများမှာ ဇာတ်လမ်းကို ပဓာနပြု၍ ဇာတ်လမ်း၏ ဖန်တီးမှု အတတ်ပညာ ဖြစ်သည့် အားပြိုင်မှု၊ အနုစိတ် ခြယ်မှုန်းမှု၊ အကြောင်းဆက်နည်း၊ မြုပ်ကွက်၊ လှည့်ကွက်၊ တိုက်ဆိုင်မှု၊ နိမိတ်ပြကွက်များကို အသုံးပြုမှုဆိုသည့် အတတ်ပညာများကို ဇာတ်လမ်းအလိုက် လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို အလေးပေး တင်ပြလေ့ရှိပါသည်။

[1] လက်ထောက်ကထိက၊ မြန်မာစာဌာန၊ ဟသ်ာတတက္ကသိုလ်။

အချို့ဝတ္ထုများမှာမူ ဇာတ်ဆောင်ပဓာန ဝတ္ထုများဖြစ်၍ ဇာတ်ဆောင်တို့၏ လူ့သဘာဝ အဖွဲ့များ၊ စရိုက်ဖော်အဖွဲ့များ၊ ဇာတ်ဆောင်တို့၏ အယူအဆချင်း အားပြိုင်မှုများကို အလေး ပေး၍ ဇာတ်လမ်းဆင် တင်ပြလေ့ ရှိပါသည်။ အချို့သည် ကာလဒေသ နောက်ခံကို အခြေခံ၍ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ဆောင်တို့ကို ဖန်တီးယူလေ့ ရှိပါသည်။ ထိုဝတ္ထုမျိုး၌ ကာလ ဒေသနောက်ခံကို အလေးပေးရေးဖွဲ့ပြီး ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ဆောင်တို့နှင့် ဆက်သွယ်ယူလေ့ရှိပါသည်။ ငြိမ်းကျော်၏ ဝတ္ထုတို (၂) ပုဒ်ကို လေ့လာတင်ပြရာ၌ တစ်ပုဒ်ချင်းတွင် တွေ့ရသော အလေးပေး အသုံးပြုသည့် ဖန်တီးမှု အတတ်ပညာများကို လေ့လာ တင်ပြသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

'ကိုငှက်ရိုးနှင့်... သနပ်ခါးလူးခြင်း' ဝတ္ထုတိုစာအုပ်မှ ဝတ္ထုတို(၂) ပုဒ်ကို မလေ့လာမီ ဝတ္ထုတို သဘောသဘာဝများကိုလည်း လေ့လာတင်ပြ ထားပါသည်။

ငြိမ်းကျော်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

ဆရာငြိမ်းကျော်ကို ဦးအေးမောင်၊ ဒေါ်အုန်းတို့မှ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ပေါက်တောရပ်တွင် ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၂) ရက်နေ့၌ ဖွားမြင်သည်။ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးမောင်မောင်ကြီး ဖြစ်၍ ငယ်မည် 'အပါ' ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် 'ချစ်သည်သာ ဆိုရုံမျှနှင့်' ဝတ္ထုတိုကို 'မောင်ယမုန်' အမည်ဖြင့် မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၌ ရေးသားကာ စာပေလောကထဲသို့ စတင် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ 'ငြိမ်းကျော်' ဟူသော ကလောင်အမည်ကို ၁၉၆၅ ထုတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၌ 'ကိုဘောဂ' ဝတ္ထုတိုကို ရေးသားရာမှ စတင်အသုံးပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်တွင်ပင် ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာ အဓိကဖြင့် ပညာဆက်လက် သင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၉၅၊ အောက်တိုဘာ (၁၇) ရက် ပေါက်တောရပ်ကွက်၊ အင်းစိန် နေအိမ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ငြိမ်းကျော်သည် ၁၉၆၄ မှ ကွယ်လွန်ချိန်အထိ လုံးချင်းစာအုပ် (၈၉)အုပ်၊ ငွေတောင် သုတေသနစာအုပ် (၁)အုပ်၊ ဝတ္ထုလတ် (၃၈)ပုဒ်၊ ဝတ္ထုတို (၁၁၂)ပုဒ်၊ သုတေသနစာတမ်း(၇) စောင်၊ ဆောင်းပါး(၂၅) ပုဒ်နှင့်တကွ ပျူပြက္ခဒိန်ဆိုင်ရာ သုတေသန ကိစ္စရပ်တို့ကို ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ ငြိမ်းကျော်သည် ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် မြန်မာပြဇာတ် ရေစီးကြောင်း သုတေသနဆောင်းပါး၊ ၁၉၇၃ တွင် 'ငွေတောင်၊ သုဓနု၊ မနောဟရီဇာတ်နှင့် သမိုင်းကြောင်းသုတေသန' စာအုပ်ဖြင့် ၁၉၇၃ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေ (သုတပဒေသာ ဝိဇ္ဇာ) ဆုကိုရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၇၅ တွင် 'နှလုံးသားမြို့ဟောင်းတူးဖော်ချက် နောက်ဆုံးအစီရင်ခံစာ' လုံးချင်း ဝတ္ထုရှည်ကို ပထမဆုံးစတင် ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၉၄တွင် 'ထားခဲ့ပြီ' ကိုယ်ပိုင် လုံးချင်း ဝတ္ထုကို ကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာလုပ်၍ ဗီဒီယိုဇာတ်ကားအဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ 'အချစ်ရယ် တောင်စွယ်မှာ နေကွယ်မှတော့' လုံးချင်း ဝတ္ထုရှည် နှစ်တွဲကို သူကွယ်လွန်သော နှစ်တွင် နောက်ဆုံးရေးသားခဲ့သည်။ ဆရာငြိမ်းကျော်သည် ၁၉၆၄ ခုနှစ်မှ ကွယ်လွန်ချိန်အထိ မြန်မာစာ အဓိကကျောင်းသားပီသစွာ ဆောင်းပါးများ၊ သုတေသန စာတမ်းများ၊ ဝတ္ထုတိုများ၊ ဝတ္ထုလတ်၊ ဝတ္ထုရှည်၊ လုံးချင်းဝတ္ထုများစွာကို ရေးသားခဲ့ရုံမျှမက ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ အဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်ကာ မြန်မာစာပေအကျိုးကို သယ်ပိုးထမ်းရွက်ခဲ့သူတစ်ဦးဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

0wlwoabm

ဝတ္ထုတိုဟူသည် စာဖတ်သူတို့အား အချိန်တိုအတွင်း၌ ဒိဋ္ဌလောကကို ထင်ဟပ်၍ စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးနှင့် ဖြည့်စွက်မွမ်းမံကာ ဘဝကို အလင်းဘက်၊ အလုဘက် ရောက်အောင် နေထိုင်နည်းတို့ကို နည်းပေးလမ်းပြပြုသည့် ရသစာပေအဖွဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတို

သဘောနှင့် ပတ်သက်၍ စာပေပညာရှင် အသီးသီးတို့၏ ဖွင့်ဆိုထားချက်များကိုလေ့လာကြည့်ရာတွင် ဆရာမင်းကျော်က ‘ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာစာတမ်း’ တွင်

> “အတိုတောင်းဆုံး အချိန်ပိုင်းအတွင်း အနည်းဆုံး ဇာတ်ဆောင်တို့၏ လှုပ်ရှားမှု (သို့မဟုတ်) အာရုံခံစားမှုတို့ကို စာလုံးအရေအတွက် အနည်းနိုင်ဆုံးဖြင့် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ရေးဖွဲ့တင်ပြသော လူ့အကြောင်းစာတို ကို ဝတ္ထုတိုဟုဆိုလျှင် မှားလိမ့်မည် မထင်ပါ။”[၁]

ထို့ပြင် ဆရာတိုက်စိုးကလည်း ဇော်ဂျီဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အမှာစာတွင်

> “ဝတ္ထုတို ဆိုသည်မှာ အစမှအဆုံးသို့ ရေးစရာများ ချောခနဲ တန်းဝင်ကာ တစ်ထိုင်တည်းနှင့် အပြီးဖတ်နိုင်သော စာမျိုးပါပေ။ ဝတ္ထုလာဇာတ်ကောင်၏ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးအမူအရာ၊ ဝတ္ထုလာအဖြစ်အပျက်၊ ဝတ္ထုလာ ကာလဒေသ၊ ဝတ္ထုရေးဆရာ၏အာဘော် နှလုံးသွင်း စသည်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဝတ္ထုအဆုံးတွင် အကျိုးသက်ရောက်မှု တပေါင်းတည်း ဖြစ်နေသော စာမျိုးပါပေ။”[၂]

ဟု မိန့်ဆိုထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုတိုဟူသည် စာရေးသူက အသိပေးတင်ပြလိုသော ဘဝအတွေးအမြင်တစ်ခုတည်းကို ဇာတ်ဆောင် အနည်းငယ်နှင့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ရပ် အတန်အသင့်တို့ ဖန်တီးချိတ်ဆက်ကာ တင်ပြထားသော ရသစာပေအဖွဲ့ ပုံစံတစ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

pma&;o\ b0'ó eEi 0w w zew;r

ရသစာပေကို ဖန်တီးသူတို့သည် စာဖတ်သူတို့အား မိမိ၏ဘဝဒဿနကို ဝေငှလို၍ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော မိမိဝေငှလိုသော ဘဝဒဿနကို စာဖတ်သူတို့ နားလည် လက်ခံလာစေရန် ဖန်တီးရမည်ဖြစ်၍ စာဖတ်သူ၏ စိတ်ကိုလည်း ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စေရန်နှင့် စည်းရုံး ဆွဲဆောင် နိုင်စေရန် စာပေပုံသဏ္ဌာန် တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ရပေမည်။ ထိုသို့ ရွေးချယ်ရာတွင် အချိန်တို အတွင်း ရသခံစားမှုမှတစ်ဆင့် နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်ပေါ်ကာ ဘဝအသိကို ရရှိစေသည့် ဝတ္ထုတို ပုံသဏ္ဌာန်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ထိုသို့ ရွေးချယ်ပြီးနောက် စာရေးသူသည် ဘဝအမောပြေမှု ဖြစ်ပေါ်လာအောင် စိတ်ကူးဉာဏ်အစွမ်းကို သုံးစွဲကာ ဖွဲ့နွဲ့ပြခြင်းအားဖြင့် နှစ်သက်ခြင်းလည်း ဖြစ်စေသည်။ နှစ်သက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာဇော်ဂျီက ‘ကဗျာ့ သဘောနှင့် ကဗျာ့ရည်ရွယ်ချက်’ တွင်

> “ကဗျာရေးလိုသူသည် မိမိ၏စာ၌ နှစ်သက်ခြင်းသက်သက် ပါအောင်သာမက အာနိသင်နှစ်သက်ခြင်း ပါလာအောင်လည်း အားထုတ်သင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကဗျာ လေ့လာလိုသူသည်လည်း စာတစ်ပုဒ်ကို လေ့လာသောအခါ နှစ်သက်ခြင်း သက်သက်ကိုသာမက အာနိသင်နှစ်သက်ခြင်း ရှိ မရှိကိုပါ သိရအောင် အားထုတ်သင့်ပါသည်။ သို့မှသာ ပရိသတ်၌ လူ့လောကကို သတိပြုတတ်မှု ရှိလာနိုင်၍ ဘဝအမောဖြေခွင့်ရမည်ဟု ထင်ပါသည်။”[၃]

ဟူ၍ ရသစာပေတွင် အာနိသင်ရှိသော နှစ်သက်ခြင်းရှိရန် လိုအပ်ကြောင်း တင်ပြထားသည်။

ရသစာပေကို ဖန်တီးသူတို့၏ တာဝန်နှင့် ပတ်သက်၍ ဗန်းမော်တင်အောင်၏ ‘ကျွန်နော်ဝတ္ထု’ တွင်

> “စာပေဆိုတာ မိမိကိုယ်ကို ပြန်မြင်လာစေရမည်။ လောကရဲ့အမှန်တရားကို ရင်မှာပွေ့ပိုက်ထားရမည်။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု ရှိလာစေရမည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုမိစေရမည်။

---

[၁] မင်းကျော်၊ ၁၉၇၉၊ ၁၁၇။

[၂] တိုက်စိုး၊ ၁၉၉၉၊ ၆။

[၃] ဇော်ဂျီ၊ ၂၀၁၅၊ ၁၈၃။

နိုးထဖို့အတွက် စာပေကအသိပေးရမည်။ လူတို့၏စိတ်ထဲတွင်ရှိနေသော အညစ်အကြေးများကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ရမည်။”[၁]

ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်။

ငြိမ်းကျော်၏ ‘ကိုငှက်ရိုးနှင့်…သနပ်ခါးလူးခြင်း’ ဝတ္ထုတိုများကို လေ့လာကြည့် သောအခါ စာရေးသူသည် ဘဝအတွေ့အကြုံပေါ် မူတည်၍ ဘဝဒဿနများကို ရရှိခဲ့ပေမည်။ ထိုရရှိသော ဘဝဒဿနများကို ဝတ္ထုတိုအသွင်နှင့် ဖန်တီးတင်ပြခြင်းဖြင့် စာဖတ်သူတို့အတွက် အချိန်တိုအတွင်း၌ ဖတ်ရှုနိုင်ခြင်း၊ ရသနှစ်သက်ခြင်းမှ တစ်ဆင့်စာရေးသူပေးလိုသော ဘဝဒဿနများကိုရရှိပြီး မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်မြင်လာစေသည်။ လောကကိုသတိပြုမိ လာစေသည်။ ဘဝအမောကို ပြေပျောက်စေလိုသည့် အကျိုးတရားကို ရည်ရွယ်ဟန်တူသည်။

ဆရာငြိမ်းကျော်၏ ‘ဝတ္ထုတိုနိဒါန်း’ တွင်

“ဇာတ်ကောင်၊ ဇာတ်လမ်း၊ အဖြစ်အပျက်နှင့်အမြင်တို့ကို အကြောင်းအရာနှင့် ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ညီညွတ်စွာပါဝင် ပေါ်လွင်စေရန် အတတ်ပညာအလျောက် ကိုင်တွယ်ဖော်ပြသည်။ ထိုဝတ္ထုတို မျိုးကို ဖတ်၍ပြီးသည်နှင့် ဝတ္ထုတွင်းက အဖြစ်အပျက်၊ အကြောင်းခြင်းရာ၊ ဇာတ်ကောင်၊ ဇာတ်လမ်းတို့သည် မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကြောင်းအရာသည် ဦးစွာပီသလာပြီး အဆုံး၌အနှစ်သာရက ထိုးထွက်လာသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဇာတ်လမ်း အခြင်းအရာတို့သည် ရသနှစ်သက်မှု ပေါ်ပေါက်စေရန် လှုံ့ဆော်သော စွမ်းအားစုများအဖြစ် ဖြင့်သာပါဝင်ခွင့်ရသည်။ ထိုနှစ်သက်မှုမှတစ်ဆင့် အသိဖြစ်ပေါ်လာရာ၊ ဖြစ်ပေါ်ကြောင်း အလို့ငှာ ထောက်ပံ့ရသော အရာများသာ ဖြစ်သည်။”[၂]

ဟူ၍ လည်းကောင်း

“ဝတ္ထုတို၏ဒဿနက ဝတ္ထုတိုရှိ ကာလ၊ ဒေသ၊ အခြင်းအရာတို့ကို ထိုးဖောက်လာနိုင်ရန်သာ ပဓာနဖြစ်သည်။ ဤစွမ်းအင်ကိုဝတ္ထုတိုဆရာ၏ အတွေးအခေါ်နှင့်အတတ်ပညာကဖန်တီး၏။”[၃]

ဟူ၍ လည်းကောင်း လူ့သဘာဝသရုပ်ကို ခြယ်မှုန်း ဖော်ပြခြင်းထက် အဆိုပါ လူ့သဘာဝ သရုပ်ကိုမှီးကာ အတွေးအခေါ် တစ်ရပ်ကို ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်သော စွမ်းအင်သည် ဝတ္ထုတို၌ အလို အပ်ဆုံး ဖြစ်ကြောင်း ဝတ္ထုတိုဖန်တီးမှု အတတ်ပညာနှင့် ပတ်သက်သော သူ၏ အမြင်များ ကို တင်ပြထားသည်။

ငြိမ်းကျော်၏ ဝတ္ထုတိုများကို လေ့လာရာတွင် နှစ်သက်ခြင်းရသ သက်သက်ကို ပေးနိုင် ခြင်းနှင့် ဘဝအသိ အာနိသင်ပါသော နှစ်သက်ခြင်းကို ပေးနိုင်ခြင်းဟူသော သဘောနှစ်ရပ်စလုံးကို တွေ့မြင်ရပေသည်။

Nir;ausm\ Owlwrm;r b0'óeEi zew;r

rm; , i;om;alumi;ygciAsm} Owl\ b0'óeEi zew;r

‘မှားယွင်းသွားကြောင်းပါ ခင်ဗျား’ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း အကျဉ်းမှာ မိသားစုအပေါ် အလိုမကျ ဖြစ်နေသော ကိုငှက်ရိုးက မိသားစုနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်မှုများကို အိမ်နီးချင်း ဦးကြာဖူးအား ပြောပြသည်။ ကိုငှက်ရိုးသည် မိသားစုအားမိမိစိတ်တိုင်းကျ ပုံသွင်းလိုသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင်

---

[၁] တင်အောင်၊ ဗန်းမော်၊ ၁၉၇၃၊ ၂၈။

[၂] ငြိမ်းကျော်၊ ၂၀၁၆၊ ၃။

[၃] –ယင်း–၊ ၄။

မဖြစ်နိုင်ကြောင်းသိခဲ့ရသည်။ မိမိ၏အယူအဆ မှားမှန်းသိရသောအခါ ဦးကြာဖူးအား သွားရောက်ကန်တော့သော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။

'မှားယွင်းသွားကြောင်းပါ ခင်ဗျာ' ဝတ္ထုတွင် စာရေးသူ တင်ပြလိုသော ဘဝဒဿနမှာ လောကကြီးသည် ကိုယ်ဖြစ်စေချင်သလိုဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လူတိုင်း၊ အိမ်ထောင်တိုင်းကို မိမိစိတ်တိုင်းကျ ပုံသွင်း၍ မရနိုင်ဆိုသော သဘောဖြစ်သည်။ မိမိဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်မလာ တတ်သည့် လောကသဘာဝအပေါ် ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်တတ်သည့် လောကသဘာဝကို လက်ခံခြင်း သည်သာ ဘဝကို မှန်ကန်စွာရှင်သန်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုဟန်တူသည်။

ထိုဝတ္ထုတိုတွင် စာရေးသူသည် သူ၏ဘဝဒဿနကို ဝတ္ထုအဖြစ် ဖန်တီးရာ၌ ကိုငှက်ရိုး ဟူသော ဇာတ်ဆောင်ကို ဖန်တီးထားသည်။ ကိုငှက်ရိုးကို သားသမီးတို့အား တိုးတက်ကြီးပွား စေလိုသော၊ အမြော်အမြင်စိတ်ဖြင့် ချစ်သော ဖခင်အဖြစ် ဖန်တီးထားသည်။ ဇနီးသည် ဗိန်မသည် သားသမီးတို့အား အလိုပြည့်စေသောမိခင်အဖြစ် ဖန်တီးထားသည်။ ကိုငှက်ရိုးသည် မိမိနှင့်မိသားစု ဘဝ ကြီးပွားတိုးတက်ရေးအတွက် အမြော်အမြင်ကြီးစွာ ကြိုးစားသူတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် စီးပွားရေးကိုသာ အာရုံစိုက်နေ၍ မိသားစုနှင့်ကင်းကွာ နေသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ ဗိန်မက 'ကလေးတွေကြောင့် ရှာရ၊ ဖွေရ နောက်ဆံမငင်စေရပါဘူး' ဟူသော ပြောစကားကို ယုံစား မိသောကြောင့် သားသမီးများသည် ယောကျ်ားနောက် လိုက် ပြေးခြင်း၊ ရည်းစားစာ ခိုးရေးခြင်း၊ ဖခင်ဖြစ်သူက အရာရှိ၊ အရာခံ ဖြစ်စေချင်သော်လည်း ကုန်သည် လုပ်လိုခြင်း၊ အတန်းကျောင်း ထားပေးသောအခါတွင်လည်း နေပူကျဲကျဲတွင် နွားနှင့် ဖက်ရုန်းနေရသော ဖခင်အား ငဲ့ညှာခြင်း မရှိဘဲ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း စစ်စစ်တွင်မှ တက်လိုကြောင်းပြောခြင်း စသည်ဖြင့် ဖခင်မျှော်မှန်းထားမှု များနှင့် ဗီလာကန့်လန့် ဖြစ်နေ သည်။ ထိုသို့သော ဖြစ်ရပ်များကို ဖန်တီးရာတွင် စာဖတ်သူ နားလည် လက်ခံနိုင်စေရန် ဇနီး ဖြစ်သူ ဗိန်မ၏ အပြုအမူများဖြင့် တင်ပြထားသည်။

> "ဗိန်မက သားသမီးချစ်တာ ခွေးသားအုပ်မ၊ ကြက်သားအုပ်မ ချစ်သလို ချစ်တာ။ ကျုပ်က သားသမီးတွေကို ဘယ်သူက ဘာဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အမြော်အမြင်စိတ်နဲ့။ သူက ချွေးခံအိတ်ထဲက မူးစေ့၊ ဒင်္ဂါးပြားတွေ ထုတ်ထုတ်ပြီး ရော့အင့်၊ ရော့အင့် လုပ်နေရရင် မိဘမေတ္တာ ထင်နေတာ၊ သား သမီး ပြောသမျှ အကုန်ယုံတာချည်း၊ နံနက်စျေးသွား စျေးခြင်းတောင်း ဆွဲပြန်လာ၊ ချက်ပေ့။ သားသမီးတွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့စား၊ ဟုတ်ပေ့ပဲ။"[၁]

ဟူသော ဗိန်မ၏ သားသမီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု အလွဲများဖြင့် တင်ပြထားသည်။

ထို့ပြင် ဇနီးဖြစ်သူ ဗိန်မသည် ကလေးများအား အလိုလိုက်သော်လည်း မိသားစု အတွက် စီးပွားရှာဖွေပေးသော ခင်ပွန်းသည် ငှက်ရိုးအပေါ်၌မူ

> "ကျုပ်ကိုယ်ကို ငွေရှာပေးတဲ့နွား၊ ငွေရှာတဲ့စက်နဲ့ နှိုင်းပြီးတန်သရွေ့ ဂရုစိုက်ဖော် ရပါလို့ အတန်တန် ပြောဖူးတယ်။ ဒီလို ဂရုစိုက်တာမျိုးရှိဖို့ ပြောလည်း အလကားပါ။ ပြောရလွန်းလို့ လျှာရှည်တဲ့ ဗြဟ္မာမင်းတွေတောင် ကျုပ်ကို ဆလံသသွားပါပြီ။"[၂]

ဟူသော ကိုငှက်ရိုး၏ ပြောစကားဖြင့် ဖန်တီးထားသည်။

ထိုဝတ္ထုတွင် ဇာတ်ပျိုးပိုင်း၌ မိသားစုနှင့် စကားများလာသော ကိုငှက်ရိုးသည် စိတ် ညစ်ညစ် ရှိသောကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အချိန်ကုန်စေသည်။ ညနေ နေစောင်းသော ကြောင့် အိမ်ပြန်ချိန်ဖြစ်၍ အိမ်ပြန်လာခဲ့ရသော်လည်း အိမ်ကို မပြန်ချင်ပုံဖြင့် ဇာတ်ပျိုး ထား သည်။ ထိုဇာတ်ပျိုးဖြင့် စာဖတ်သူအား ဇာတ်လမ်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုကို စတင် ဖြစ်ပေါ် စေသည်။ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ရပ်နှင့်အတူ ဇာတ်ဆောင် ငှက်ရိုးကိုလည်း အာရုံပြုမိ လာစေသည်။ ထိုသို့ဖြင့်

[၁] ငြိမ်းကျော်၊ ၂၀၀၂၊ ၆။

[၂] ငြိမ်းကျော်၊၂၀၀၂၊၆။

ကိုငှက်ရိုးသည် အိမ်ပြန်ခဲ့ရာ အိမ်ရှေ့ခြံမှ ဦးကြာဖူးက ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ဦးကြာဖူးအိမ်သို့ သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဦးကြာဖူး၏ အိမ်တွင် ဇာတ်ဆောင်နှစ်ဦး စကားပြောခန်းဖြင့် ဇာတ်လမ်းဆင်ထားသည်။ ထိုသို့ ဖန်တီးရာတွင် အိမ်မပြန်ချင်သေးသော ကိုငှက်ရိုး၏ အကြောင်းအရင်းကို သိသူ ဇာတ်ဆောင် ဦးကြာဖူးက

"ဟကောင်... ခုဏလေးတောင် မင်းတို့အိမ် ငါရောက်သေးရဲ့၊ မင်းမရှိလို့ ခဏတဖြုတ် ထိုင်ပြီး ငါပြန်လာခဲ့ရတယ်"[၁]

ဟူသော ဇာတ်ပျိုးပိုင်းမှ ဦးကြာဖူး၏ ပြောစကားဖြင့် ဇာတ်တက်ပိုင်းတွင်

"မင်းမိန်းမကရော၊ ကလေးတွေကရော ပြောပါနယ်၊ မင်းစိတ်ဆိုးလို့ အပြင်သွားတာတဲ့။ ဘာဖြစ်ကြတာတုန်း မင်းတို့ဟာ တကျက်ကျက်နဲ့"[၂]

ဟူသော ပြောစကားဖြင့် ချိတ်ဆက် ယူထားသည်။ ကိုငှက်ရိုး၏ ဇနီး ဖိန်မ၏ ပြောစကားကို ကြားခဲ့ရပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဇာတ်ဆောင် ကိုငှက်ရိုး၏ ခံစားမှုကို ကြားလိုသော အမေးဖြင့် စာဖတ်သူ၏ သိလိုစိတ်ကို ဖန်တီးထားသည်။ ထိုအမေးစကားဖြင့် စာဖတ်သူအား ဇာတ်လမ်း အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု ဖြစ်စေသကဲ့သို့ ဇာတ်ရှိန်ကို မြင့်တက်စေသည်။

ဝတ္ထုရေးဆရာသည် ဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးရာ၌ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အချိန်ကာလ အစဉ်အတိုင်း စဉ်လေ့ ရှိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဇာတ်လမ်းအတွက် အရေးပါဆုံး အခန်းမှ စတတ်သည်။ ဇာတ်ကြောင်းကို အလယ်မှစ၍ နောက်ကြောင်းပြန် တင်ပြသည့် နည်းကို သုံးတတ်သည်။ ဤဝတ္ထုတွင် ဇာတ်ဆောင် ကိုငှက်ရိုး၏ နှုတ်ပြောစကားများဖြင့် နောက် ကြောင်းပြန်ထားသည်။

မိသားစုကို မိမိ ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာသော အကြိမ်အရေအတွက် များလာသည်နှင့်အမျှ သားသမီးနှင့် မိဘတို့အကြားတွင် အဆင်မပြေမှုများ ကြီးထွား လာတတ်သည့် သဘောအတိုင်း ကိုငှက်ရိုးနှင့် မိသားစု၏ သဘောထား မတိုက်ဆိုင်မှုများကို တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ထည့်သွင်းပေးကာ ဇာတ်လမ်းကို အရှိန်တက်စေသည်။

ထိုဝတ္ထုတွင် ဇာတ်လမ်း ဖန်တီးမှု၌ အဓိကကျသည့် အားပြိုင်မှုကို သုံးထားသည် ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အားပြိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ A Hand Book to Literature စာအုပ်တွင် ဝီလျံဟာမွန်က

"အားပြိုင်မှု ဆိုသည်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက် အုပ်စုနှစ်ခု၏ ရုန်းကန်ယှဉ်ပြိုင်မှုများမှ ပေါက်ပွား လာသည်။ အားပြိုင်မှုများသည် စိတ်ဝင်စားမှု၊ အံ့ဩထိတ်လန့်မှု၊ အာရုံစူးစိုက်မှုများကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ အနည်းဆုံး ဆန့်ကျင်ဘက်အုပ်စုအဖြစ် လူတစ်ဦး ပါဝင်လေ့ရှိသည်။"[၃]

ဟု ဆိုထားပါသည်။

ဤဝတ္ထုတွင် အားပြိုင်မှုမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်အုပ်စု မဟုတ်ဘဲ မိသားစုနှင့် ကိုငှက်ရိုး၏ အားပြိုင်မှု၊ မိမိထက်အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော ဦးကြာဖူးနှင့် ကိုငှက်ရိုး၏အားပြိုင်မှုတို့ဖြစ်သည်။ ဦးကြာဖူးနှင့် ကိုငှက်ရိုး၏ အားပြိုင်မှုတွင် အယူအဆတစ်ခုကို အခြေခံသော အားပြိုင်မှုဖြစ်သည်။ ထိုအားပြိုင်မှုသည် ဇာတ်လမ်းကို ရွေ့လျားသွား စေသကဲ့သို့ ဇာတ်ဆောင်ကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာစေသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီးရာတွင် စာရေးသူသည် ရည်ရွယ်ချက် ပြောင်းပြန်ဖြစ်ခြင်း၊ သိလာခြင်းနှင့် ကြမ္မာဆိုးဝင်ခြင်း ဟူသော နည်းသုံးနည်းတို့ အခြေခံ၍ ဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီး လေ့ရှိသည်။ ထိုသဘောကို ဆရာအောင်သင်းက 'ဇာတ်လမ်းဆိုတာ ဘာလဲ' တွင်

---

[၁] -ယင်း-၊ ၂။

[၂] -ယင်း-၊ ၃။

[၃] Harmon, 1996, 521.

> "ဤသုံးမျိုးစလုံးမှာ အပြောင်းအလဲတို့၏ အကြောင်းရင်းများ ဖြစ်နေကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်ဆောင်တို့၏ ဘဝလမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲမှု ကို ပဓာနထား၍ သုံးသပ်သော ရှုထောင့်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသင့်ပါသည်။ ထို့ပြင် ခေတ်ပြောင်းပြန် ဖြစ်ခြင်းနှင့် သိလာခြင်းတို့မှာ စိတ်ပိုင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်ဖြစ်၍ ဇာတ်လမ်းနှင့်သာမက ဇာတ်ဆောင်နှင့်လည်း ပတ်သက်နေကြောင်း သတိပြုသင့်ပါသည်။"[၁]

ဟူ၍ လည်းကောင်း

> "အရစ္စတိုတယ်ကမူ ဇာတ်လမ်းကောင်းကြီးများ၏ ဇာတ်ကွက်များတွင် ရည်ရွယ်ချက်ပြောင်းပြန်ဖြစ်ခြင်းနှင့် သိလာခြင်းတို့ ပေါင်းစပ်နေတတ်သည် ဟုဆိုပါသည်။"[၂]

ဟူ၍ လည်းကောင်း ဇာတ်လမ်းဖန်တီးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လမ်းညွှန်ထားသည်။

'မှားယွင်းသွားပါကြောင်းခင်ဗျာ' ဝတ္ထုတိုတွင် 'သိလာခြင်း' ကိုသုံး၍ ဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးထားသည်။ မိသားစု ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရာတွင် မိမိထက် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော ဦးကြာဖူးက –

> "မင်းလို ငါကြုံခဲ့ဖူးတာပဲ ငှက်ရိုး၊ ကိုယ်ပြုပြင် စီရင်သလို ဖြစ်ချင်မှဖြစ်တာ"
> အဲဒီစကားကို လက်ခံဖို့ ကျုပ်မှာ အတော်ခက်သွားဗျ။
> ဘကြီး ဦးကြာဖူးက တစ်ချက်ရယ်၏။ ထို့နောက်... ငါ အသက်ခြောက်ဆယ်အထိ မင်းအခုပြောတာမျိုး ပြောခဲ့သေးတယ်။ ခြောက်ဆယ်စွန်းစမှာပဲ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်တာလို့ သိလာတာဟ။ ညှပ်ပုံနဲ့ ဒင်္ဂါးပြား ပုံသွင်းသလို လူတိုင်းကို၊ အိမ်ထောင်တိုင်းကို ရကိုရရစေမယ်ပေါ့။
> ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်စိတ်တိုင်းကျ ရအောင်ကို ပြုပြင်ယူမယ် ဘကြီးရာ"[၃]

ဟူသော အပြန်အလှန် ပြောစကားတို့ဖြင့် အားပြိုင်မှု ပြုထားကာ ဇာတ်တက်ပိုင်းကို ဖန်တီးထားသည်။

ဇာတ်တက်ပိုင်း ပိုမို အားကောင်းလာစေရန် အတွက် စာရေးသူ၏ ဦးကြာဖူးနှုတ်မှ တစ်ဆင့်သူ၏ ဒဿနအမြင်ကို တင်ပြထားသည်။ မိသားစုအား မရမနေ ပုံစံချလိုသော ကိုငှက်ရိုးအား ဦးကြာဖူးက –

> "ကိုယ်ဖြစ်စေချင်သလို ဆိုတာလည်း တစ်ကဏ္ဍပေါ့ကွာ၊ သူဖြစ်စေချင်သလို ဆိုတာလည်း မင်းနှလုံးသွင်းပေါ့။ ငါသိသမျှတော့ လောကကြီးကိုကျေနပ်လို့သေသွားတဲ့သူ အတော်ရှားမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်စိတ်တောင် အစေးမကပ်တာ ရှိသေးတာပဲ။ ခုနေ ငါ့မှာက သွားမရှိ၊ ကြက်ရိုးကို ခွမ်းခွမ်းကိုက် စားချင်တာကစိတ်၊ ခက်ကရော၊ မင်းကချက်ကျွေးတာ ကြက်ရိုး၊ သူတို့မှာက သွားမရှိရင် ခက်ရော။
> ကံဆိုတာ ကမ္မအလုပ်၊ လုပ်ရင် ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊
> လုပ်တိုင်း မဖြစ်တတ်ပါကလားဆိုတာ ငါ့အသက်ခြောက်ဆယ်ကမှ သိလာတာ၊ ကိုယ်တွေ့ငှက်ရိုး။"[၄]

ဟူသော ပြောစကားဖြင့် တင်ပြထားသည်။ ထိုပြောစကားများဖြင့် စာဖတ်သူအား ဘဝဒဿန ကို ပေးထားပြီး ဇာတ်လမ်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုကို ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ် စေသည်။

ဇာတ်ထွတ်ပိုင်းတွင်မူ ဦးကြာဖူးက ကိုငှက်ရိုးအား ကိုငှက်ရိုး အသက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်သောနေ့တွင် မိမိစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ခွင့်ရ မရ မိမိအား လာပြောရန် သဘောတူညီမှု

---

[၁] အောင်သင်း၊ ၂၀၀၉၊ ၁၅။
[၂] အောင်သင်း၊ ၂၀၀၉၊ ၁၅။
[၃] ငြိမ်းကျော်၊ ၂၀၀၂၊ ၉–၁၀။
[၄] –ယင်း–၊ ၁၀။

ပြုလိုက်ခြင်း ဟူသော အားပြိုင်မှုကို ဖော်ပြကာ ဇာတ်ရှိန်တက်အောင် ဖန်တီး ထားသည်။ ထိုအားပြိုင်မှုကို ပိုမို အသက်ဝင်စေရန် အတွက် ကိုငှက်ရိုး၏

> "ကျုပ်ကတော့ ကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝပဲ။ ပြောရင် ရ ရမယ်၊ ဆုံးမရင် လိုက်ကို လိုက်နာရမယ်၊ ခိုင်းရင် လုပ်ရမယ်၊ ညွှန်ပြရင် နာခံရမယ်။ တားမြစ်ရင် နာယူရမယ်။ သင်ရင် တတ်ရမယ်။ မကောင်းမြစ်တာ အစချီတဲ့ ကျုပ် ဝတ္တရားတွေ မပျက်သရွေ့ သူတို့ ဝတ္တရား ကျေပွန်ရမယ်။ လင့်ဝတ္တရား ကျေတဲ့အတွက် မယားဝတ္တရား ကျေပွန်ရမယ်။ ဘာလို့ မဖြစ် ရမှာလဲ၊ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်။ တစ်ဆံခြည် တစ်သဝေမတိမ်း မလျော့စေရ...။"[၁]

ဟူသော နှုတ်ပြောစကားက စာဖတ်သူ၏ သိလိုစိတ်ကို ပိုမို ပံ့ပိုးပေးထားသည်။ ထိုပြော စကားကြောင့် ဇာတ်လမ်း၏ အဆုံးတွင် ကိုငှက်ရိုး နိုင်မည်လော၊ ရှုံးမည်လော ဟူသော သိလိုစိတ်ကို ထက်သန်လာ စေသည်။

ဇာတ်ထွတ်ပိုင်းတွင် ကိုငှက်ရိုးသည် မိမိ အသက်ခြောင်ဆယ်ပြည့်သော နေ့တွင် ကန်တော့ဖွယ် ပစ္စည်းများကို ထမ်းပြီး ဦးကြာဖူးတို့အိမ်ဘက် ထွက်ခဲ့ပုံဖြင့် ဖန်တီးထားသည်။ ဇာတ်သိမ်းတွင် ဦးကြာဖူးအား ဦးချကန်တော့၍

> "တစ်ချိန်က ကျုပ် တယူသန်ပြီး ဇွတ်ခေါင်းမာရင်း ပြောဆိုခဲ့တဲ့ စကားတွေ မှားပါကြောင်း တောင်းပန်ရမယ် လေဗျာ..."[၂]

ဟူသော ပြောစကားဖြင့် သိလိုစိတ်ကို ပြေလျော့စေသည်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း၏ အဆုံးတွင်

> "အင်း ... ကျုပ်လို လူတွေ အများကြီး ရှိဦးမှာပါ"[၃]

ဟူသော သတိပေးစကားဖြင့် လောကသဘာဝကိုဖော်ပြရင်း အဆုံးသတ်ထားသည်။ ထိုဇာတ်သိမ်းစကားဖြင့် စာဖတ်သူအား မိမိကိုယ်မိမိ သတိပြုလာစေသည်။ မိမိပတ်ဝန်းကျင် အားလည်း သတိပြုလာစေပြီး ဘဝအမောကို ပြေပျောက်စေသည်။

ထိုဝတ္ထုတွင် ဇာတ်ဆောင်စရိုက် ဖန်တီးမှုသဘောကို လေ့လာကြည့်လျှင် ဇာတ်ဆောင်နှစ်ဦးစလုံး ဇာတ်လမ်းနှင့် လိုက်ဖက်သော ဇာတ်ဆောင်များအဖြစ် ဖန်တီးထားသည်။ ဦးကြာဖူးအား အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာသည်နှင့်အမျှ ဘဝအတွေ့အကြုံ များလာခြင်း တို့ကြောင့် အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်သော ဇာတ်ဆောင်အဖြစ် ဖန်တီးထားသည်။ ဦးကြာဖူးအား ရင်းကျက်သူ ဇာတ်ရုပ်ပီပြင်စေရန် မိမိနှင့်သဘောထား မတိုက်ဆိုင်သော ကိုငှက်ရိုးနှင့် စကား ပြောရာတွင်လည်း

> "လေအေးအေးနဲ့ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောတတ်သူလို့ ဘကြီး ဦးကြာဖူးကို ခေါ်ဝေါ် ထိုက်ပါပေတယ်။ အခုလည်း အေးအေးပဲ။ အသံချိုချိုနဲ့၊ အသံသာသာနဲ့ နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ်။ တရားဓမ္မ စကားလုံးသာ မပါတာ၊ တရား သံဝေဂသဘောက ပါပြီးသာ။"[၄]

ဟူသော ကိုငှက်ရိုး၏ အမြင်အရလည်းကောင်း၊ ကိုငှက်ရိုးက အကျောက်အကန် ငြင်းသော အခါတွင်လည်း

> "ဘကြီး ဦးကြာဖူးက တစ်ချက်ရယ်၏။ ထို့နောက်...
>
> ကွမ်းမှုန့်တွေကို မြုံ့လျက်နှင့် နေရင်း ခဏတွေ နေပြီးမှ..."[၅]

---

[၁] ငြိမ်းကျော်၊ ၂၀၀၂၊ ၁၁။
[၂] -ယင်း-၊ ၁၂။
[၃] -ယင်း-။
[၄] -ယင်း-၊ ၄-၅။
[၅] ငြိမ်းကျော်၊၂၀၀၂၊ ၁၀။

ဟူသော အပြေဖြင့် ဇာတ်ဆောင်၏ ရင့်ကျက်တည်ကြည်သော သဘောထား ပြည့်ဝသော စရိုက်ကို ဖော်ပြထားသည်။

ကိုငှက်ရိုး၏ စရိုက်ကို ဖန်တီးရာတွင်လည်း

"ပြောမရ ဆိုမရတာ များလွန်းတော့ ကျုပ်လည်း စိတ်ထွက်လာတာနဲ့ ထဆဲပစ်တာ ဘကြီး ကိုကြာဖူးရ"[၁၀]

"စိတ်ကဆိုးလို့ သူရိယ သတင်းစာထဲမှာ သမီးအဖြစ်က စွန့်လွှတ်ကြောင်း ကြော်ငြာ ထည့်ပစ်လိုက်ရော"[၂]

ဟူသော ပြောစကားအရ လည်းကောင်း

"ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်။ တစ်ဆံခြည် တစ်သဝေမတိမ်း မလျော့စေရ..."[၃]

"ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်စိတ်တိုင်းကျ ရအောင်ကို ပြုပြင်ယူမယ် ဘကြီးရာ"[၄]

ဟူသော ပြောစကားတို့အရ လည်းကောင်း ဇာတ်ဆောင်၏ ကံသုံးပါး အမူအရာတို့ဖြင့် ခေါင်းမာ တတ်သောစရိုက်ရှိသူအဖြစ် ဖန်တီးထားသည်။ လောကသဘာဝကိုလက်မခံနိုင်ဘဲ မိမိစိတ်တိုင်းကျ အရာရာကို ဆောင်ရွက်လိုသော စရိုက်ရှိသည့် ဇာတ်ဆောင်အဖြစ် ဖန်တီးထားသည်။

ထိုဝတ္ထုတွင် အရံဇာတ်ဆောင်များသည် ကိုငှက်ရိုး၏ဇနီး ဗိန်မနှင့် သားသမီးများ ဖြစ်သည်။ ဇနီးသည် ဗိန်မ၏

"ဒီလောက် ပြောရလွန်းတော့ ထုံသွားပြီ။ ဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူး" တဲ့။ ဗိန်မ စကား၊ သင်း စကားလေ။ ပြောလွန်းတဲ့ ကျုပ်ပဲ အပြစ်တောင် ဖြစ်အောင် လီဆယ်တာလေ။ မပြောဘဲ နေခဲ့တုန်းကရော...။ ပြောမှ သိမှာပေါ့။ နဖူးမှာ ကျောက်သင်ပုန်း ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ တဲ့"[၅]

ဟူသော ပြောစကားများဖြင့် ဇာတ်ဆောင် ကိုငှက်ရိုး၏ စရိုက်ကို ပိုမိုအားကောင်းလာစေရန် ပံ့ပိုး ပေးထားသည်။

သားသမီးများ၏ ဖခင်စကား နားမထောင်ဘဲ လုပ်ချင်ရာ လုပ်တတ်ပုံများကလည်း ကိုငှက်ရိုး၏ စရိုက်ကို ပိုမိုအားကောင်းလာ စေသည်။

ထိုဝတ္ထုတွင် ဦးကြာဖူးသည် စာရေးသူက စာဖတ်သူအား အတုယူစေ လိုသော ဇာတ်ဆောင် ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်တတ်သည့် လောကသဘောကို နားလည်လက်ခံ စေလိုသော စာရေးသူ၏ အမြင်ကို ဦးကြာဖူးမှ တစ်ဆင့် ကိုငှက်ရိုး၏အဖြစ်ကို တစ်ဆင့်ခံကာ ပို့ဆောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤအရံဇာတ်ဆောင်များသည် ဇာတ်လမ်း၏ လိုအပ်ချက်အရ ထည့်သွင်းထားသော ပုံသေဇာတ်ဆောင်များသာ ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုတွင် ဗိန်မနှင့် သားသမီးတို့သည် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပေါ်မှု အတွက် အဓိကကျသော ဇာတ်ဆောင်များဖြစ်သော်လည်း ဇာတ်လမ်းတွင်မှု သူတို့ပါဝင်လှုပ်ရှားသော အခန်းသည် နည်းပါး လှသည်။ သို့ရာတွင် ဗိန်မစရိုက်၊ သားသမီးတို့၏ စရိုက်တို့သည် သရုပ်ပေါ်လွင်နေသည်။ ထိုသူတို့၏ စရိုက်များသည် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပေါ်မှုအတွက် အဓိကကျသည်။ ထိုသူတို့အပေါ် ထားရှိသောကိုငှက်ရိုး၏သဘောထားနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ မိသားစုအတွင်း ပဋိပက္ခများကို တင်ပြထားသော ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာပါသည်။ မိသားစုအတွင်း အယူအဆချင်း မတူသည့်

---

[၁] –ယင်း–၊ ၃။
[၂] –ယင်း–၊ ၆။
[၃] –ယင်း–၊ ၁၁။
[၄] –ယင်း–၊ ၁၀။
[၅] –ယင်း–၊ ၇။

အချက်များကို အားပြိုင်မှုများအဖြစ် အများဆုံးသုံးထားသည့် ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ ကိုငှက်ရိုးနှင့် မိသားစုတို့၏ ပဋိပက္ခများနှင့် အားပြိုင်မှုများသည် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပေါ်မှုအတွက် ဖြစ်ပြီး ကိုငှက်ရိုးနှင့် ဘကြီးဦးကြာဖူးတို့၏ စကားအခြေအတင်ပြော၍ အားပြိုင်ထားခြင်းသည် အယူအဆနှစ်ရပ် အားပြိုင်မှုဖြစ်သည်။ ကိုငှက်ရိုး၏ မိသားစုများနှင့် အားပြိုင်မှုများသည် မိသားစုများပါဝင်သော ဇာတ်ကွက်နည်းသော်လည်း ဘကြီးဦးကြာဖူးနှင့် ဆွေးနွေးသည့်အခန်းတွင် မိသားစု ပြဿနာများ၊ ဗိုန်မနှင့်သားသမီးတို့၏ စရိုက်များသည် ပါဝင်နေပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုန်မ အကြောင်း ကိုငှက်ရိုးပြောသော အခန်းများသည် ဗိုန်မ၏ စရိုက်သရုပ်ကို ပေါ်လွင်စေသည်။ ဗိုန်မ ကိုယ်တိုင် ပြောဆိုလှုပ်ရှားခြင်း မပြုသော်လည်း ကိုငှက်ရိုးနှင့် ဦးကြာဖူးတို့၏ ပြောစကားထဲ၌ ထည့်သွင်း ပုံဖော်ထားသည်။ စာဖတ်သူတို့ အနေနှင့် ဗိုန်မ၏ အပိုင်းကိုလည်း နားလည်ခံစားခွင့် ရသည်။ စရိုက်ကိုလည်း သိခွင့်ရသည်။ ထိုသူနှစ်ဦး၏ အားပြိုင်မှုကိုလည်း နားလည်ခံစားနိုင်အောင် ရေးသားထားသည်။ ဝတ္ထုတို ဖြစ်သည့်အလျောက် တတ်နိုင်သမျှ ဇာတ်ကွက်နည်းစေရန်နှင့် ဇာတ်ထွတ်ပိုင်းကို ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ရောက်ရှိသွားရန် အရေးပါသည့် အတွက် ထိုနည်းကို သုံးရခြင်းဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုတွင် ပြောစကား၊ ဇာတ်ဆောင်၊ ဇာတ်လမ်း၊ နောက်ခံဝန်းကျင် တို့သည် တစ်သားတည်း ပေါင်းစပ်နေတတ်သည်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခွဲထုတ်၍ မရအောင် ဆက်စပ်ဖွဲ့နှောင် ထားတတ်သည်။ ကိုငှက်ရိုး၏ ပြောစကားသည် ဗိုန်မ၏ စရိုက် ဖြစ်သည်။ ဘကြီး ဦးကြာဖူးနှင့် ဆွေးနွေးသော စကားများထဲတွင် ကိုငှက်ရိုး၏ ခေါင်းမာသော စရိုက်လည်း ပါဝင်နေသည်။ တယူသန်သော စရိုက်လည်း ပါဝင်နေသည်။ ဘကြီး ဦးကြာဖူး စကားများထဲတွင်မူ လူ့လောကတွင်လူတစ်ယောက်အနေနှင့် မိသားစုအဖွဲ့အစည်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆက်ဆံရာ၌ အလျော့အတင်းရှိသင့်သည်။ မိမိဖြစ်စေလိုသည့်အတိုင်း ဖြစ်ရမည်ဟု တင်းကြပ်သော သဘောထား ခံယူချက်များ မရှိသင့်ဆိုသည့် သဘောကို အတွေ့အကြုံကြောင့် ရင့်ကျက်နေသော ပြောစကားများဖြင့် အားပြိုင်တင်ပြထားသည်။ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူနှင့် မရင့်ကျက်သူတို့၏ ပြောစကားများဖြင့် အားပြိုင်တင်ပြထားသည်။ ဦးကြာဖူး၏ ပြောစကားများသည် ဇာတ်ဆောင်၏ အတွေးဒဿန ခံယူချက်များ ဖြစ်သည်။ ထိုပြောစကားများသည်ပင် စာရေးသူက စာဖတ်သူထံ ပေးလိုသော အတွေးဒဿနဆီသို့ ရောက်အောင် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ဇာတ်ကွက်ဆင် ပေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်

ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုတို၏သဘောအရ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ဆောင်၊ ပြောစကားတို့သည် အင်အားချင်း ပူးပေါင်းပြီးပေးလိုသော ဘဝဒဿနဆီသို့အရောက် ချီတက်သွားအောင် စည်းစည်း ရုံးရုံးနှင့် ပူးပေါင်းချီတက်သော ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုတွင် ပြောစကားဖန်တီးမှု အတတ်ပညာသည် အရေးပါကြောင်းသိရသည်။ ဘကြီး ဦးကြာဖူးနှင့် ကိုငှက်ရိုးတို့၏ ပြောစကားများသည်ပင် ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ဆောင် ဖြစ်နေခြင်းတို့မှာ စာရေးသူ၏ ပြောစကားဖန်တီးမှုစွမ်းရည် ကျွမ်းကျင်ပုံကို ဖော်ပြနေပါသည်။ သဘာဝကျပြီးလျှင် ဇာတ်ဆောင် စရိုက်ပေါ်၍ ဇာတ်လမ်းကို ရှေ့သို့ ရွေ့လျားစေသော ပြောစကားများကို လေ့လာကြည့်လျှင် စာရေးသူ၏ ဖန်တီးမှုနှင့် အတတ်ပညာသဘောကို နားလည် လာရပါသည်။ ရေးဟန်ကြောင့် ပြောစကားသည် အသက်ဝင်ပြီး ဇာတ်ဆောင်တို့၏ စရိုက်များသည်လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံးကို ဖန်တီးရာတွင် ပြောစကားထဲ၌ပင် ပဋိပက္ခများ၊ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်များပါဝင်နေပြီး ဇာတ်လမ်းနှင့်တသားတည်း ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက် ထားသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။

o ó eü oeyc@; v|;jci;0w/w\ b0' ó eEi| zew;r|

'သုဿန်၌သနပ်ခါးလူးခြင်း' ဝတ္ထုတို ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းမှာ အထက်တန်းလွှာ လူတန်းစား မိသားစုနှစ်ခု၏ နာရေး၌ပင် ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ပြုလုပ်နေကြပုံကို ရေးသားထားသော ဇာတ်လမ်း

ဖြစ်သည်။ အဓိကဇာတ်ဆောင် မစန္ဒာလွင်သည် နဝရတ်ကိုးသွယ်ရတနာကုမ္ပဏီတွင်အပ်ထားသော ပုလဲထည်များ၊ ထိုပုလဲထည်၏ အလှကို ပိုမိုထင်ရှားစေသော အဝတ်အစား အသစ်များကို ချုပ်ပြီးနောက် ပွဲနေ့၊ ပွဲထိုင် ဖိတ်စာများ ရောက်မလာ၍ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။ တစ်နေ့တွင် အငြိမ်းစားကြေးတိုင်မင်းကြီး ဦးစိန်ရတီမှန် ကွယ်လွန်သောအသုဘတွင် မိခင်နှင့်အတူ ပုလဲတစ်ဆင်စာနှင့် ဝတ်စုံကို ဖက်ရှင်ကျစွာ ဝတ်၍သွားပုံ၊ အသုဘ အိမ်တွင် အသုဘရှင်များနှင့် အပြိုင်အဆိုင် ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင် ပြောဆိုကြပုံများကို ရေးသားထားသော ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။

'သုသာန်၌သနပ်ခါးလူးခြင်း' တွင် စာရေးသူ တင်ပြလိုသော ဘဝဒဿနမှာ လောက တွင် ဂုဏ်ပကာသနကို ဦးစားပေးကာ အပေါ်ယံ ဟန်ဆောင် ခင်မင်မှုများကိုပြ၍ အတွင်းစိတ်၌ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဂုဏ်ပြိုင်ကာ မနာလိုစိတ် ထားရှိတတ်သော လူတို့၏ ခန့်မှန်းရ ခက်သည့် သဘောကို တင်ပြလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

စာရေးသူသည် မိမိတင်ပြလိုသော ဘဝဒဿနကို ပိုမိုပေါ်လွင်ထင်ရှားမှု ရှိစေရန် အထက်တန်းလွှာ လောကကို နောက်ခံဝန်းကျင်အဖြစ် ရွေးချယ်ပြီး နိုင်ငံတကာကို အထင်ကြီးသော နိုင်ငံတကာမှ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများကို ဂရုတစိုက် လေ့လာပြီး ပေါ်ပင်လိုက် တတ်သော မစန္ဒာလွင်ကို အဓိကဇာတ်ဆောင်အဖြစ် ဖန်တီးလိုက်ပြီး ဇာတ်လမ်းတွင် လူးလွန့် လှုပ်ရှားစေသည်။ အဓိကဇာတ်ဆောင် မစန္ဒာလွင်နှင့် အားပြိုင်ဇာတ်ဆောင် ဖလော်ရာကို ထည့်သွင်း ထားသည်။

အလှအပကို မက်မောသော မစန္ဒာလွင်သည် အဖြူရောင်ကို မနှစ်သက်လှသော်လည်း ယခုနှစ်၏ ဖက်ရှင် အရောင်သည် အဖြူရောင်ဟု ပြင်သစ်တွင် ကျင်းပသော နိုင်ငံတကာ အမျိုးသမီး ဖက်ရှင်ပွဲတော်သို့ တက်ရောက်ခဲ့သူ ဒေါ်မွေးဝေဝေ၏ သတင်းပေးချက်အရ သိရှိ ရသည်။ ထို့ကြောင့် ရတနာကုမ္ပဏီတွင် ပုလဲတစ်ဆင်စာကို လည်ဆွဲ၊ လက်ကောက်၊လက်စွပ် ပြုလုပ်ရန် အပ်နှံခဲ့သည်။ အဖြူရောင်ပုလဲများ ထင်ရှားပေါ်လွင်စေရန် အနက်ရောင် ဝတ်စုံကို ရွေးချယ်၍ အနက်ရောင်ပေါ်၌ ပန်းများရေးခြယ်စေခဲ့သည်။ မိဘများကလည်း သမီးဖြစ်သူကို အားပေးအားမြှောက် ပြုကြသည်။ သမီးကို ပြိုင်ဆိုင်နေကြသော သူများကို မြင်စေလို ကြောင်း၊ မြင်လျှင် တစ်ခါတည်း တက်သွားမည်ဟု မိဘများကပါ အားပေးထောက်ပံ့ ပြုထားသည်။

မစန္ဒာလွင်သည် ထိုဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ရန် မင်္ဂလာဆောင်၊ မွေးနေ့၊ ပါတီပွဲများကို မျှော်လင့်နေသည်။ အငြိမ်းစားကြေးတိုင်မင်းကြီး ဦးစိန်ရတီမှန် ကွယ်လွန်ကြောင်း သိရသော အခါ ပုလဲတစ်ဆင်စာနှင့် အနက်ရောင်ဝတ်စုံတို့ကို ဝတ်၍ တက်ရောက်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ မိဘများကလည်း သင့် မသင့်ကို မစဉ်းစားဘဲ သမီးအား ထိုအဝတ်အစားနှင့်ပင် သွားရန် သဘောတူကြသည်။

မစန္ဒာလွင်၏ ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင်စိတ်ကို သတင်းစာတွင် နာရေးကြော်ငြာကို တွေ့သော အခါ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပုံ၊ မိမိ၏ ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင်စိတ် အားကြီးနေမှု မသင့်တော်သော ဆောင်ရွက်မှုတို့ကို မမြင်ဘဲ သတင်းစာ နာရေးကြော်ငြာထဲတွင် နာရေးဖြစ်သူ ဆွေမျိုး များ၏ ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးများ ထည့်နေခြင်းကို မဲ့ကာ ရွဲ့ကာ ပြောဆိုနေပုံတို့ကို

> "သူ့မေမေက နှုတ်ခမ်းကို ရွဲ့ပြလိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ကသစ်ဝိုင် ဆရာတော်၏ ဝိပဿနာ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ရင်း ... သူတို့က ဘာဟုတ်သေးလဲ သမီးရဲ့၊ အငြိမ်းစား စက်ရှင်တရားသူကြီး ဦးလာဘ ကွယ်လွန်တုန်းက သတင်းစာထဲထည့်တဲ့ နာရေးကြော်ငြာက သူတို့ထက်ပိုဆိုးတာပေါ့။ ရာထူး ဂုဏ်ထူး တပ်ထားတဲ့ ဆွေမျိုးကချည်း ငါးဆယ့်နှစ်ယောက်၊ သား သမီးမြေးမြစ်က နှစ်ဆယ့်တစ်ယောက် စုစုပေါင်း ခုနှစ်ဆယ့်သုံးယောက်၊ မေမေဖြင့် ဖတ်ပြီး မျက်စိလည်သွားတာပဲ၊ ဆွေကြီး မျိုးကြီးစာရင်း ကြေညာနေတာ ကျနေတာပဲ။ မစန္ဒာလွင်က ညင်းညင်းညှံ့ညှံ့ ရယ်လိုက်သည်...။ ခုလည်း သူတို့လည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား မေမေရဲ့၊ ဦးစိန်ရတီမှန်ရဲ့ ယောက်ဖရဲ့သမက် ကိုကြာပဒုံဆိုတဲ့ လူကိုတောင် ထည့်ထား တာပဲ၊ လူနာမည်

> သက်သက် မဟုတ်ဘဲ ကိုကြာပဒုံရဲ့ နာမည်နောက်က ညွန့်ကြားရေးဝန်၊ ဝိဇ္ဇာ ဂုဏ်ထူး၊ ရန်ကုန်၊ မဟာဝိဇ္ဇာ၊ အောက်စ်ဖို့ဒ် ဆိုတာလည်း ထည့်ထားတယ်လေ။ သမီးတော့ ဖတ်ရင်း ရယ်တောင် ရယ်ချင်လာတယ်။"[၁]

ဟူ၍ နာရေးကြော်ငြာတွင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းထက် အနိစ္စရောက်သူ မည်သူမှန်း မသိ လောက်အောင်ပင် မသင့်မတော် ဆောင်ရွက်နေကြသူများကို ရယ်သွမ်းသွေးကာ အပြနည်းဖြင့် သရော်ထားသည်။

သို့သော် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်တွင်မူ —

> "ဒါပေမယ့် ဦးစိန်ရတီမှန်ရဲ့ သမီးအငယ်ဆုံး ဖလော်ရာက သမီးကို အမြဲတမ်း ပြုံးနေတာ။ အသုဘ ချတဲ့နေ့ကျရင်တော့ တွေ့ဦးမှာပေါ့၊ သူ့မေမေက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။"[၂]

သမီးဖြစ်သူ၏ သူများနာရေးတွင် မသင့်တော်သောအပြုအမူ ပြုလုပ်နေပုံကို မိခင်ဖြစ်သူကလည်း အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေပုံဖြင့်ဇာတ်တက်ပိုင်းကိုဖန်တီးထားသည်။ စာဖတ်သူအား မစန္ဒာလွင်သည် သူများ၏နာရေးတွင် မည်သို့ဆောင်ရွက်မည်နည်းဟူသော သိလိုစိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

စာရေးသူသည် လူကုံထံအချင်းချင်း ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်နှင့် အားပြိုင်နေသော ဇာတ်ကွက်များကို တင်ပြရာ၌ ဇာတ်ဆောင်တို့၏ အတွင်းစိတ်ခံစားမှုကို စာရေးသူက ရေးသား တင်ပြခြင်းမပြုခဲ့ပေ။ နှစ်ဖက်သော ဇာတ်ဆောင်တို့၏ အပြုအမူ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ၊ လှုပ်ရှားဟန် မျက်နှာထား၊ စကားအပြောအဆိုတို့ဖြင့်သာ သရုပ်ဖော်ထားသည်။ စာရေးသူသည် ဇာတ်ဆောင် တို့၏ စရိုက်ကို ဖန်တီးရာတွင် စာရေးသူက ဝင်ပြောခြင်းထက် စာဖတ်သူတို့၏ စိတ်အာရုံတွင် ဇာတ်ဆောင်တို့၏ အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ ကံသုံးပါး အမူအရာ အတွေ့အကြုံတို့ကို အနုစိတ် သရုပ်ဖော်ထားသည့် အပြနည်းကို သုံးထားသည်။ စာဖတ်သူသည် ထိုအနုစိတ် သရုပ်ဖော်မှုများမှ တစ်ဆင့် မြင်ယောင်ကြားယောင်ကာ ဇာတ်ဆောင်တို့၏ စရိုက်ကို နားလည်လက်ခံလာစေသည်။

စာရေးသူသည် ဇာတ်ဆောင်တို့၏ စရိုက်ကို အနုစိတ်ခြယ်မှုန်း ရေးဖွဲ့နည်းကို အသုံးပြုပြီး ဇာတ်ဆောင်အချင်းချင်း စိတ်တွင်းအားပြိုင်မှုပြုကာ မိမိပေးလိုသော ဘဝဒဿနသို့ရောက်အောင် ဖန်တီးထားသည်။

မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ဝတ်စားဆင်ယင်ရာတွင်နေရာနှင့် နေရာလိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်အောင် ဝတ်လေ့ရှိသည်။ သို့သော် မစန္ဒာလွင်သည် အသုဘပို့ သွားသောအခါ အလှူ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားတွင် ဝတ်သောဝတ်စုံဖြင့် ဝတ်သွားခြင်းအပေါ် မိမိကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူနေပုံ၊ အခြား သူများကလည်း မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသော မစန္ဒာလွင်အား ဝိုင်းငေးကြည့် နေခြင်းအပေါ် တလွဲဂုဏ်ယူမှုဖြစ်နေပုံ မြင်ကွင်းများကို အနုစိတ်သရုပ်ဖော်ကာ ဇာတ်တက်ပိုင်းကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားသည်။ မစန္ဒာလွင် ဝင်လာသောအခါ

> "တိုက်တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ အတွင်းတွင်ထိုင်၍ စကားစမြည် ပြောဆို နေသံများသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ယောကျ်ားများ၏ မျက်လုံး များသည် သူ့ထံမှ မခွာတော့။ အမျိုးသမီးများသည်ပင် ပါးစပ်အဟောင်း သားနှင့် ငေးနေကြသည်။"[၃]

ဟူသော အပြနည်းဖြင့် တင်ပြထားသည်။

---

[၁] ငြိမ်းကျော်၊ ၂၀၀၂၊ ၁၀၇–၁၀၈။

[၂] –ယင်း–၊ ၁၀၈။

[၃] ငြိမ်းကျော်၊ ၂၀၀၂၊ ၁၁၀။

မစန္ဒာလွင် အဓိကယှဉ်ပြိုင်လိုသော အသုဘရှင်များ၏ သဘောကိုလည်း နာရေးကြော်ငြာ ၌ပင်နိမိတ်ပြထားသည်။ မစန္ဒာလွင်သည် နာရေးအိမ်သို့ရောက်သွားပြီး နာရေးရှင်များနှင့် တွေ့သောအခါ

"ဝန်ကြီးဟောင်း ကတော်နှင့် စကားပြောနေသော ဖလော်ရာသည် အံ့အားသင့်သော အမူအရာနှင့် မစန္ဒာလွင်ကို အပြန်အလှန် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်မှာ ဆယ်ကြိမ်ထက် နည်းမည် မထင်။ ဖလော်ရာ၏ မိခင်သည် ဝတ်လုံတော်ရ တစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေရာမှ လှမ်းကြည့်သည်။ မစန္ဒာလွင်ကို အရင်ဆုံး ကြည့်သည်။ အားငယ်သလိုလို၊ မနာလိုသလိုလို မျက်နှာထားသည် ပေါ်လာသည်။ ရုတ်ချည်း မာနတင်းသော မျက်နှာရိပ်သို့ ပြောင်းသွား၏။ သူ့သမီးဖလော်ရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ သားအမိ အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသည်။ ဖလော်ရာ၏ အစ်မ စန္ဒရာ၊ စင်သီယာ၊ ပယ်မလာတို့ အားလုံး၏ မျက်နှာသည် သူတို့မိခင်၏ မျက်နှာ အပြောင်းအလဲနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ တူညီကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အားလုံးသည် အိန္ဒြေချက်ချင်း ဆည်လိုက်ကြသည်။"[၂]

ဟူ၍ အတွင်းစိတ် မနာလိုမှု၊ ဂုဏ်ပြိုင်မှုသဘောများကို မျက်နှာအမူအရာ၊ မျက်လုံး အကြည့်တို့ဖြင့် တင်ပြထားသည်။ စာရေးသူသည် အသုဘရှင်များ၏ ဝမ်းနည်းရမည့် အစား မနာလိုမှုများ ဖုံးလွှမ်းနေသော သဘောကိုလည်း သရော်လိုဟန် ရှိသည်။

စာရေးသူသည် အဓိက ဇာတ်ဆောင်နှင့်အခြား ဇာတ်ဆောင်များ၏ မနာလိုစိတ်၊ အနိုင်ယူလိုစိတ်တို့ကို ပေါ်လွင်စေရန် မိမိဖခင်၏ နာရေးကိုပင်မေ့လျော့ကာ ဝမ်းနည်း စကားများ ကြားတွင် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများ ညှပ်ပြောပုံဖြင့် သရော်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မစန္ဒာလွင်က

"ဆောရီး... ဖလော်ရာ... တစ်နေ့က သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာတွေ့လိုက် ကတည်းက စန္ဒာလာဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စန္ဒာ့ မောင်လေးကို ဒါဂျီလင်မှာ ကျောင်းထားဖို့ ကိစ္စကြောင့်ရယ်၊ စန္ဒာ့ ကိုကို အမေရိကားကို စတိတ်စကော်လာနဲ့ သွားဖို့ စီစဉ်ပေးရတာ တွေကြောင့် မလာဖြစ်တာပါ။"[၁]

ဟူသော ဟန်ဆောင် စိတ်မကောင်းပုံနှင့် မိမိပြောလိုသော ကြွားဝါလိုမှုကို ဂုဏ်တင်ကာ အများအပြား ပြောဆိုထားပုံဖြင့် တင်ပြထားသည်။

ထိုသို့သော မစန္ဒာလွင်၏ စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန် ဟန်ဆောင်ကာ ကြွားဝါပြောဆိုမှုကို အသုဘရှင်များကလည်း နာရေးတွင် ဝမ်းနည်းခြင်းထက် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး တုဖက် ပြိုင်ဆိုင်ကာ ပြန်လည်ပြောဆိုပုံကို

"ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ မချိတော့ဘူး။ သူတို့ဒယ်ဒီဟာ သူတို့ကို သိပ်ချစ်ရှာတာ။ သားသမီး တွေကို အလိုလိုက်တဲ့နေရာမှာရှားပါတယ်။ သားအငယ်ကောင်က ကားသစ်လဲချင်တယ်ဆိုရင် ချက်ချင်း၊ ပယ်မလာက အိမ်ကစန္ဒာယားကို မလိုချင်ဘူးဆိုရင်ချက်ချင်း နိုင်ငံခြားကအသစ်မှာ ပေးတယ်။ အကြီးမစန္ဒရာက ဒီအိမ်နဲ့မနေချင်ဘူး။ ခေတ်မီတိုက်ဆောက်ပေးရမယ်ဆိုလို့ ရှစ်မိုင်မှာ နှစ်သိန်းကုန် ခေတ်မီတိုက်ဆောက်နေတာ၊ ဟီး..ဟီး..ဟီး..ခုတော့ ဒီနှစ်သိန်းကျော်တန် တိုက်ကြီးပြီးသွားရင် ကျွန်မတို့သွားနေတော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ ကိုစိန်ရတီမှန်ရဲ့ ဟီး...ဟီး... မစန္ဒာလွင်တို့သားအမိသည် ကြောင်တက်တက်ကြီး ဖြစ်သွားကြသည်"[၂]

ဟူသော အပြောကြားညှပ် အပြနည်းဖြင့် ဇာတ်ဆောင်တို့၏ ကြွားဝါနေမှုတို့ကိုပြရင်း အားပြိုင်စေကာ ဇာတ်ရှိန်ကို ဆက်လက် မြင့်တက်စေသည်။ စာရေးသူသည် ရှေ့ပိုင်းတွင် သတင်းစာ၌ နာရေးကြော်ငြာမှစ၍ သုသာန်၌ပင် ကြွားဝါနေမှုများကို ဖော်ပြထားသည်မှာ ဇာတ်ဆောင်၏ စရိုက်ကို ပိုမိုအားကောင်းစေသည်။

၁ ငြိမ်းကျော်၊၂၀၀၂၊ ၁၁၁။

၂ –ယင်း–၊ ၁၁၂–၁၁၃။

စာရေးသူသည် အနုစိတ် ခြယ်မှုန်းရေးဖွဲ့မှု ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဇာတ်ဆောင်တို့၏ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အတွင်းစိတ်၊ မနာလိုစိတ် အားပြိုင်နေမှုတို့ကို ပိုမို အားကောင်းလာစေရန်

> "မစန္ဒာလွင်က စင်သီယာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စင်သီယာသည် မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ့ ရှေ့လိုက်သည်။ မစန္ဒာလွင်၏ ပုလဲလည်ဆွဲ၊ ပုလဲလက်ကောက်၊ ပုလဲလက်စွပ်၊ ပုလဲနားကပ်၊ ပုလဲဆံညှပ်များကို တမက်တမော ကြည့်နေရာမှ အဝေးသို့ မျက်လုံးလွှဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းအချက်ကို မစန္ဒာလွင် သိလိုက်သည်။... သို့ရာတွင် သူ့အမူအရာသည် မသိကျိုးကျွံ"[၁]

ဟူသော ဖခင်၏ နောက်ဆုံးခရီးကိုပင် ဂရုမထားနိုင်ဘဲ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် မနာလို ပြုနေပုံများနှင့် သူတစ်ပါး၏ နာရေးတွင် မသင့်မတော်ဝတ်၍ အနိုင်ယူရသည်ကို အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ် နေကြသော သူတို့၏ သဘောသည် ပိုမိုပေါ်လွင်လာစေသည်။

မစန္ဒာလွင်သည် မိမိဖြစ်စေချင်သော အသုဘရှင်တို့ အပေါ်တွင် ကြောလိုစိတ်၊ ဂုဏ်တင်လိုစိတ်၊ မနာလိုမှု ဖြစ်စေလိုစိတ်တို့ ပြည့်ဝသွားသောအခါ မိမိလာရင်း အဓိက အကြောင်းရင်းဖြစ်သော နာရေး လိုက်ပို့မှုကို လျစ်လျူရှုကာ သုသာန်တွင် မဆင်းဘဲနေပုံ၊ အမေရော သမီးပါ အနိုင်ရသူကြီးများပမာ ကားပေါ်မှ မဆင်းဘဲ လှည့်ပြန်လာပုံ၊ ပြည်လမ်း ပေါ်သို့ရောက်မှ အသက်ကို တစ်ဝရှူလိုက်၍ မိခင်အား

> "သုသာန်ထဲမှာ နှာခေါင်း မခံနိုင်အောင် နံလိုက်တာ မေမေရယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ နှာခေါင်းပိတ်ထားရင် သမီးပုလဲလည်ဆွဲကို စင်သီယာတို့ ကောင်းကောင်းမြင် မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်မတွေကို ခုလိုလုပ်လိုက်ရတာ သမီးတော့ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ စင်သီယာဆိုတာ လည်ဆွဲ ကြည့်လိုက်၊ လက်ကောက်ကြည့်လိုက်၊ လက်စွပ်ကြည့်လိုက်နဲ့ အိန္ဒြေတောင် မဆောင်နိုင် တော့ဘူး၊ ဖြစ်နေ လိုက်တာလေ၊ ဖလော်ရာက ပိုပြီးသည်းသေးတယ်၊ ဟင်း...ဟင်း... အလကား ကောင်မ၊ ပစ္စည်းဆို သိပ်မက်တဲ့ ကောင်မ၊ သူ့အမေကလည်း အားရစွာပြုံးသည် ... အိမ်ကျရင်လည်း သမီး ဖေဖေကိုလည်း ဒီအကြောင်း ပြန်ပြောပြဦးနော်၊ မစန္ဒာလွင်သည် ကြည်နူးကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။"[၂]

ဟူသော အပြောကြားညှပ် အပြတို့ဖြင့် ဇာတ်သိမ်းထားသည်။ စာရေးသူသည် မိမိပြောလိုသော ဘဝဒဿနကို ဇာတ်သိမ်းတွင် မစန္ဒာလွင်၏ အပြော၊ သူ့၏မိဘများကပါ မှားယွင်းစွာ ဂုဏ်ယူ နေမှုကို အားပေးအားမြှောက်ပြုနေပုံစသည့် အထက်တန်းလွှာတို့၏ လူ့သဘော လူ့သဘာဝနှင့် ပြဆိုထားသည်။

ထိုဝတ္ထုတွင် မိမိပေးလိုသော ဘဝဒဿနနှင့် လိုက်ဖက်မှု ရှိမှုရှိစေရန် ဦးစိန်ရတီမှန် ၏ နာရေးကို အဓိကဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပေါ်စေသော အကြောင်းအရင်းအဖြစ် ဖန်တီးထားပြီး ထိုနာရေး ပေါ်ပေါက်လာမှုအပေါ် ဝမ်းသာအားရနေသောသူနှင့် နာရေးကို အကြောင်းပြု၍ ကြွားလုံး ထုတ်လိုသော လူ့သဘာဝ၊ နာရေးတွင် နာရေးနှင့် မဆိုင်သော ကြွားလုံးထုတ်၍ အပြန်အလှန် မိသားစုနှစ်စုအား ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်စေပုံဖြင့် အားပြိုင်မှုကို ဖန်တီးယူကာ ဇာတ်ရှိန်ကို တက်စေသည်။ ဇာတ်သိမ်းတွင် လာရင်းအကြောင်းရင်းကို ဂရုမထားဘဲ မိမိနိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိသောအခါ အသုဘမပို့ဘဲ ပြန်သွားပုံ၊ သမီး၏ မသင့်တော်သော အပြုအမူ များအပေါ် မိဘများ၏ တည့်မတ်မပေးဘဲ အားပေးအားမြှောက် ပြုပုံတို့ဖြင့် ပြဆိုထားသည်။ စာရေးသူသည် မိမိတင်ပြလိုသော ဘဝဒဿနကို ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဇာတ်နိမိတ်ပြကာ ဖန်တီးထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုသည် စာရေးသူ ပေးလိုသော ဘဝဒဿနနှင့် လိုက်ဖက်သော ခေါင်းစဉ် ရွေးချယ်မှု၊ စိတ်ကူးဆန်းသစ်မှု၊ တင်ပြပုံ ဆန်းသစ်မှုတို့ကို တွေ့ရသည်။

---

[၁] –ယင်း–၊ ၁၁၃။

[၂] ငြိမ်းကျော်၊၂၀၀၂၊ ၁၁၆။

ဤဝတ္ထုကို ဖန်တီးရာတွင် အားပြိုင်မှုများကို အလေးပေး ရေးဖွဲ့ထားပြီး ထိုအားပြိုင်မှု ပိုမိုပေါ်လွင် ပီပြင်စေရန် ဇာတ်ဆောင်တို့၏ ပြောစကားများ၊ မျက်နှာသွင်ပြင် အမူအရာများ ဖြင့် အပြောနည်းရော၊ အပြနည်းပါသုံး၍ ဖန်တီးရေးဖွဲ့ထားမှုကို လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။ ဇာတ်လမ်း၏ အဆုံးတွင် လောက၌ ဟန်ဆောင် မျက်နှာဖုံးများဖြင့် ခင်မင်တတ်မှု သဘောနှင့် သားသမီး၏ လွဲမှားစွာ ဆောင်ရွက်ချက်အပေါ် အားပေးပံ့ပိုးနေသော မိဘတချို့၏ သဘောသဘာဝကိုလည်း နားလည် လက်ခံလာစေသည်။

ci o;oycu

စာရေးဆရာ ငြိမ်းကျော်သည် ဝတ္ထုရှည်အများအပြား ရေးဖွဲ့ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ၏ဝတ္ထုရှည်များတွင် သူ၏ရေးဟန်သည် ထူးခြားသည်ကို စာဖတ်သူတို့ အာရုံပြုမိကြသည်။ ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားရာတွင်မူ သူ၏လောကအမြင် ဘဝဒဿနတို့သည် ထူးခြားနက်နဲ နေပြန်သည်။ ဝတ္ထုတိုများ၌မူ ရေးဟန်နှင့်ဆွဲဆောင်သည့် သဘောထက် လူ့သဘော၊ လူ့သဘာဝတို့ကို စာဖတ်သူ၏ စိတ်တွင် သဘာဝကျသည်၊ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည် ဟု ယုံကြည် လက်ခံလာအောင် ရေးသားတင်ပြမှုတွင် ထက်မြက်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ စာရေးဆရာ ငြိမ်းကျော်သည် လောကဝန်းကျင်၌ကျင်လည်ရင်း သူတွေ့ရှိခဲ့ဖူးသည့် လူတို့၏ဘဝဒဿနများနှင့် ဘဝဖြစ်ရပ်များ မတူကွဲပြားသည့် သဘောများ၊ လူတို့၏ စိတ်နေသဘောထား၊ ထူးခြားဆန်းကြယ် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် အနေအထားများကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားပြီးလျှင် ဇာတ်လမ်းဆင် တင်ပြလေ့ ရှိသည်။ တစ်ဖက်မှလည်း လူ့သဘော၊ လူ့သဘာဝ စရိုက်များ အပေါ်တွင် သရော်လိုသော သဘော၊ ပြုပြင်တည့်မတ်ပေးလိုသော စေတနာတို့ ပါဝင်သည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

စာရေးဆရာ ငြိမ်းကျော်၏ ဝတ္ထုတိုများထဲမှ ‘မှားယွင်းသွားကြောင်းပါ ခင်ဗျာ’ ဝတ္ထုတိုတွင် အချို့လူတို့သည် မိမိတို့၏ ဘဝ၊ မိမိ မိသားစု၏ ဘဝများကို မိမိ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးယူလိုကြသည်။ မိမိ စိတ်အားထက်သန်သည်နှင့်အမျှ မိမိ ဖြစ်လိုသော ဘဝမျိုး အခြေအနေမျိုးကိုလည်းရောက်ရှိလိမ့်မည်ဟု ယူဆတတ်ကြသည်။ တစ်ဖက်မှ ကြည့်လျှင် လူ့လောက၌ မိမိဖြစ်စေချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည့် ဖြစ်ရပ်များ ရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်မလာသည့် ဖြစ်ရပ်များလည်းရှိတတ်ပါသည်။ ထိုသို့သောလောကတွင် လူတစ်ယောက်အနေနှင့် ဖြစ်ချင်သည်ကို မဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်လာသည်ကိုသာ လက်ခံသင့်သည် ဟူသော ဘဝဒဿန ကို ဇာတ်လမ်းဆင် တင်ပြထားပါသည်။ ထိုသို့ ဇာတ်လမ်းဆင် တင်ပြရာ၌ မိမိစိတ်ကြိုက် ဖန်တီးလိုသော ဆန္ဒပြင်းပျသည့် ကိုငှက်ရိုးဆိုသော ဇာတ်ဆောင်နှင့် ဆန္ဒအတိုင်း မဖြစ်နိုင် သည့် သဘောကို တရားပြနားချသည့် ဘကြီးဦးကြာဖူး ဆိုသည့် အရံဇာတ်ဆောင်တို့၏ အပြန်အလှန် ပြောစကားများ အယူအဆနှစ်ခု အားပြိုင်မှုများဖြင့် တင်ပြထားပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ဆန္ဒပြင်းပျသော ကိုငှက်ရိုးသည် ဘကြီးဦးကြာဖူးအား အရှုံးပေးခဲ့ရပါသည်။

‘သုဿန်၌သနပ်ခါးလူးခြင်း’ ဝတ္ထုမှာမူ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံလွန်းသော သူတို့တွင် မမှန်ကန်သော ဘဝဒဿနများ ကိန်းအောင်းလာတတ်ပုံ၊ ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင် ပြုရန် အားထုတ် ရာတွင် အလှူမင်္ဂလာဆောင်၌သာမက သင်္ချိုင်း၌ပင် ပုလဲတစ်ဆင်စာနှင့် လိုက်ဖက်သည့် ပွဲနေပွဲထိုင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာတက်ရောက်ခဲ့သည်။ တက်ရောက်ပြီးလျှင် အသုဘရှင် ဖြစ်သော ဖလော်ရာနှင့် ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ပြုနေပုံများကို ဇာတ်ကွက်ဆင် တင်ပြ ထားပါသည်။ ထိုသို့တင်ပြရာ၌လည်း စာရေးသူက လူတစ်ယောက်သေဆုံး၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ လိုက်ပို့ရသော အခမ်းအနား၌ပင် ထူးထူးခြားခြား အလှဆင်၍ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ပြုနေသူများကို တင်ပြထားပုံမှာ

သုသာန်၌သနပ်ခါးလူးနေသူများ အဖြစ်သုံးနှုန်းတင်ပြထားပုံမှာ ထူးခြားပါသည်။ ဝတ္ထုအမည်၌ပင် စာရေးသူ တင်ပြလိုသော ဘဝဒဿန ပါဝင်နေပါသည်။

စာရေးဆရာငြိမ်းကျော်၏ ဝတ္ထုတို (၂)ပုဒ်ကို လေ့လာကြည့်လျှင် စာရေးဆရာသည် လူ့ဘဝပတ်ဝန်းကျင် အတွင်းတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသော လူ့သဘော၊ လူ့သဘာဝများကို ဇာတ်ဆောင်တို့၏စရိုက်များအဖြစ် ချဲ့ထွင်ဖန်တီးရေးဖွဲ့ကာ ဇာတ်လမ်းအဖြစ်ဖန်တီး ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဝတ္ထုတိုပီသစွာ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ဆောင်၊ ကာလဒေသ နောက်ခံတို့သည်ပေါင်းစည်း၍ စာရေးသူတင်ပြလိုသော ဘဝဒဿနဆီသို့ အရောက်ပို့ဆောင်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

e*;

စာရေးဆရာ ငြိမ်းကျော်၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ရှု လေ့လာရာတွင် ရသစာပေ၏ သဘောသဘာဝအတိုင်း လူ့သဘာဝ အမျိုးမျိုးအပေါ်တွင် စာဖတ်သူတို့လိုက်ပါ ခံစားကြရပြီး လူ့သဘာဝအကြောင်းကို ပိုမို၍ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိခွင့်ရလာသည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။ ဘဝဒဿန များကို ရသခံစားမှုမှ တစ်ဆင့်မိမိပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုဆင်ခြင်မိလာစေသည်။ ထိုသို့သော ဝတ္ထုတိုကောင်းများကို ဆက်လက်လေ့လာသုံးသပ် ကြည့်သင့်သည်။ စာရေးဆရာ တစ်ဦးချင်းစီ အသုံးပြုသော ဝတ္ထုတိုဖန်တီးမှု အတတ်ပညာများကိုလည်း ဆက်လက်လေ့လာသင့်သည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။

au;Z;wivm

þoawoe pmwr;a&;om;&e cijyay;ygaom [omwwuolv ygarmucsy a'guwmwiax;? 'w,ygarmucsy a'guwmrmvm? te;uy vr;ñeay;ygaom [omwwuolv jrermpmXme ygarmu(XmerL;) a'guwmwiwia&? ygarmu a'guwmoutejri Ei oawoepmwr; pppa&;cs,a&; tzJUOiwlu tx;yiau;Z;wi &ygon/

ကျမ်းကိုးစာရင်း

jrermbmom

ငြိမ်းကျော်။ (၂၀၀၂)။ *uiu½;Ei oeycg;v;jci;*။ ရန်ကုန်၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက်။

ငြိမ်းကျော်။ (၂၀၁၆)။ *lir;ausm Owlw aygi;csy*။ ရန်ကုန်၊ စိတ်ကူးချိုချို ပုံနှိပ်တိုက်။

ဇော်ဂျီ။ (၁၉၉၉)။ *aZm*s Owlw aygi;csy*။ ရန်ကုန်၊ ရာပြည့်စာပေ။

ဇော်ဂျီ။ (၂၀၁၅)။ *aZm*s l pm½ci; (3)*။ ရန်ကုန်၊ စိတ်ကူးချိုချို ပုံနှိပ်တိုက်။

မင်းကျော်။ (၁၉၇၉)။ *Owlw twwyn m?Owlw pmwr;rsm;y-w*။ ရန်ကုန်၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက်။

တင်အောင်(ဇန်းမော်-)။ (၁၉၇၃)။ *uleaem('lur)*။ ရန်ကုန်၊ အောင်ချမ်းသာပုံနှိပ်တိုက်။

t*vybmom

Harmon, W & Holmon, H. (1996). ***A handbook to literature***. New York, Washington Square Press, INC.